

מקום שלישי במקצה תלמידי ז-ט

דמעות של תקווה

יוסף יעקב גרוסמן יוסט, כיתה ח3

כל הקהל שסביבי גועש בצעקות עידוד רמות "דו-רון דו-רון דו-רון..." כל צעקה נותנת לי עוד כוח להמשיך לרוץ עם הכדור. אני רץ פתאום מופיע מולי עומרי ממון השחקן האגדי שכבר חמש שנים מחזיק בתואר שחקן הכדורגל הגדול בעולם. הוא מנסה לחטוף ממני את הכדור אבל אני עושה לו הטעייה מקפיץ את הכדור מעליו ובינתיים עושה סיבוב עם הגוף דרך גופו של עומרי. עומרי המבולבל שלא מבין איך הצלחתי לעבור אותו נשאר נטוע במקומו ואפשר היה לשמוע את המאמן שלו צועק לו נו כבר מה אתה עושה? את המשך הדברים כבר לא שמעתי כי הייתי רחוק מדי מהם, המשכתי לרוץ אני רואה כבר את השוער מולי הוא רץ לעברי יש לי בדיוק שלוש שניות להחליט מה לעשות בסוף אני מחליט לבעוט את הכדור לחיבור השמאלי שבשער למרות שזה מסוכן כי השוער יותר קרוב לצד השמאלי אני מחליט ובעט הכדור מתעופף לו כאילו בהילוך איטי אני רואה את השוער מנסה לעצור את הכדור אבל לא הוא לא מספיק והכדור נכנס. איזה אושר הבסתי את קבוצת אורלנדו סיטי בדיוק בדקה ה90! יש יותר קלאסי מזה... אני רץ ברחבי המגרש כמו מטורף והקהל שואג דורון דורון דורון... פתאום אני נתקל בקרש העץ של המגרש ונופל בקול חבטה אדירה על האדמה הקשה, אמא שלי יוצא החוצה לראות מהו מקור הרעש ואז כשראתה אותי השתנתה הבעת פניה ממבט מודאג למבט של יאוש, היא אמרה לי "נו דורון עוד פעם חלמת תוך כדי משחק בכדור שלך?" מה יכולתי להגיד הרי היא צודקת אז משכתי בכתפי והמשכתי לשחק תוך כדי שינון לעצמי שאני חייב להיות בשיא הרי עוד 10 דקות אתה יוצא לבחינה לכניסה לליגה של הכדורגל. המשכתי להתאמן ולדמיין לי איך אני מביס את ריאל מדריד ברצלונה ובעצם איזו קבוצה לא. 10 דקות חלפו להן במהירות ואני כבר יצאתי לי מהבית עם הקיטבג של אבא שלי וחשבתי לעצמי שכנראה בעוד שעה בערך יהיה לי קיטבג משלי אבל לא של צבא אלא של כדורגל. הגעתי לספורטק של העיר שלנו עשיתי חימום מהיר עשיתי עיסוי קל לרגליים שלי ואז המאמן הנודע יוסי ברמן שרק במשרוקית המפורסמת שלו ואמר אוקיי חבר'ה היום אני אבחן אתכם כדי לראות מי מתאים לליגה שלנו מוכנים יאללה קדימה תעשו עכשיו 7 סיבובים מסביב למגרש קדימה! רצנו ורצנו ורצנו אחרי זה יוסי עשה לנו תרגילים בסיסיים בכדורגל כמו לעבור בזיגזג לבעוט את הכדור לשער לעשות פנדל. אני כמובן כמו שחשבתי עברתי את התרגילים. אחרי שעה של אימון מפרך יוסי היקריא את השמות של הילדים שעברו - אודי דוד יובל אורי אלעד עוזיאל משה יחזקאל יוסף אביאל יעקב ודוב כול השאר תודה רבה שבאתם אבל כרגע אתם לא מתאימים לנו אולי בשנה הבאה... אמר ויצא מהמגרש לכיוון היציאה מהספורטק. לרגע קפאתי במקום אבל מיד התעשתתי ורצתי בעקבות יוסי רגע לפני שיצא מהחניה שלי הספורטק הגעתי אליו ודפקתי על החלון של המכונת שלו כמו משוגע. יוסי שנראה יחסית רגוע פתח את חלון המכונת ושאל מה קרה, ואני כשגוש בגרון שלי רוצה לגרום לי לבכות אבל אני לא נותן לו לצאת, שאלתי אותו למה לא בחרת בי לליגה? יוסי השיב לי כי נראה לי שאתה כרגע לא מתאים מבחינה גופנית, יוסי אמר זאת ויכולתי לראות את החיוך שלו מתחת לשפם שאין לו ואז הוא נסע משאיר אותי באמצע החניה עצוב ומושפל והכול בגלל שיוסי דרך לי על המגרעה הכי גדולה שלי - אני שמן. טוב אולי לא שמן אבל אולי שמנמן. באמצע המחשבה פתאום שמעתי צפירה חזקה של מכונת מרוב בהלה נפלתי על אדמת החניה. מעולה כך חשבתי לעצמי עכשיו אני אדם מושפל בצורה מושלמת. קמתי תוך כדי שאני מנער את האבק ממני וראיתי שזה היה נהג עצבני הוא צעק מחלון המכונת ילד מה אתה עושה כמעט הרגתי אותך! יצאתי לי חזרה לספורטק כדי לקחת את הקיטבג של אבא שלי נו טוב נתתי חיוך מיואש בקיטבג אולי יהיה לי אחד כזה בשנה הבאה. חזרתי הביתה אמא רצה אלי ושאלה בחיוך נו איך הלך אבל כשראתה את הפרצוף שלי הבעת פניה השמחה התחלפה בהבעת פנים של הבנה ונחמה ביחד. אמא אמרה שיש המבורגרים על השולחן וכרגיל הזמנתי לך המבורג אקסטרה לארג'. נתתי לה חיוך של תודה אכלתי את המבורגר בהנאה רבה (כשאני אוכל אני תמיד שמח לא משנה מה) התקלחתי והלכתי לחדר שלי, נתתי מבט אחרון בפוסטרים של הכדורגל שאני כל כך אוהב של רונלדו של מסי של פלה ואז הרמתי את המזרון שבמיטה שלי ושם ראיתי את מה שאני תמיד עושה אם לא משחק כדורגל - המסכה הלבנה עם הפרצוף העצוב. שמתי אותה על הפנים שלי ובאותו רגע הרגשתי שאני מישהו אחר מישהו שהוא לא אותו דורון שכולם חושבים שהם מכירים, זהו הצד האפל שבי, עם המסכה על ראשי נישאתי למחשב ונכנסתי לאתר המוסד הקלדתי כמה אותיות ומספרים הזרקתי לאתר SQL ובוים אני בפנים נכנסתי לתיקייה של ההפצות וראיתי שבדיוק לפני שעה וחצי ישראל הפציצה 86 מטוסים של החמאס אמרתי לעצמי כאשר הייתי לא מי שאני עכשיו, אדם אחר נמרץ חרוץ טוב בלימודים ובכדורגל האדם הזה שהיה בבחינה לאיזה שהיא ליגת כדורגל בזמן הזה קרה משהו אפילו לא דמיין. כשחשבתי על זה (בתור דורון האפל) התעצבנתי חשבתי למה החיים כל כך לא הוגנים למה יש אנשים שווים ויש אנשים

ששוים פחות, סגרת את המחשב בעצבנות (לא לפני שפרצתי לאיבי והזמנתי לעצמי מגה כרטיס זיכרון בעל GB 867 אני יודע שזה די לא חוקי אבל מה לעשות זה מה שמרגיע אותי) הורדתי את המסכה מפני והרגשתי קצת שונה ממה שהרגשתי לפני חצי דקה אבל רק קצת כי עדין תחושת העצב ההשפלה ההרגשה של אי השוויון היו בתוכי והחלטתי שאני הולך עכשיו לישון למרות שהשעה הייתה רק 20:00 הלכתי לישון ומיד נרדמתי (למרות שאני לא בן אדם שנרדם מהר). התעוררתי לאור משיכת הווילון של אמא שלי. היא אמרה בוקר טוב דורון ארוחת הבוקר מוכנה תתכונן לבית ספר תאכל תתלבש תתקלח ורוץ לבית ספר כדי שלא תאחר. בחיי אף פעם לא ראיתי אמא שיכולה לתת כול כך הרבה פקודות בנשימה אחת. רצתי למקלחת התקלחתי בשתי דקות התלבשתי ואת הקורנפלקס החלטתי לאכול בדרך, טסתי מהבית כשאני אומר לאמא שלי יום טוב והלכתי לבית ספר כשאני אוכל את הקורנפלקס למרות שזה היה קורנפלקס אלופים לא הרגשתי בכלל אלוף בגלל מה שקרה אתמול. במקום ללכת לבית ספר פניתי לרחוב על פרשת דרכים חיקיתי קצת ואז ראיתי את האוטובוס עליתי עליו שילמתי לנהג מהרב קו שלי וישבתי במושב הפנוי הקרוב ביותר אלי, ישבתי ובהייתי בחלון של האוטובוס כעבור שעה אמר הכרוז של האוטובוס התחנה הקרובה התחנה המרכזית של ירושלים, כאשר שמעתי זאת ירדתי מהאוטובוס המשכתי עד הכיכר ופניתי שמאלה ושם חיפשתי וחיפשתי עד שמצאתי את בניין 27 ברחוב הזיתים עליתי לקומה 8 פניתי לדירה 30 ודפקתי על הדלת, אחרי כמה שניות הוא פתח אבא שלי הוא אמר לי ברוך הבא דורון בוא תיכנס מה מטריד אותך סיפרתי לו את כל הסיפור מהניצחון על אורלנדו סיטי עד הקטע שחזרתי הביתה, אבי אמר לי תראה בן לפעמים לא צריך להשקיע את כל הזמן שבעולם בדבר אחד אלא בכמה דברים תאמין לי שאני אומר לך את זה מניסיון אישי, כשאני הכרתי את אמא שלך השקעת בה את כל האנרגיה שלי לקחתי אותה לסרטים למסעדות להכל וכשהצעת לי להנישואים היא הסכימה אבל לאחר שהתחלתי לרדת מנכסי היא פתאום החליטה שהיא חוזרת בשאלה. היא ידעה שאני לא אסכים לחזור איתה בשאלה הרי אני יהודי מאמין באמונה שלמה וכך לאחר שלושה חודשים תהליך הגירושים הסתיים ואמא שלך עברה לגור בתל אביב. הייתי בדיכאון נוראי אבל לאחר חודש הרגשתי שחזרתי לעצמי זה לא היה קל הייתי אצל הרבה אנשים אצל רבנים ופסיכולוגים, אחד הפסיכולוגים שאל אותי למה זה כל כך משפיע עלי עניתי לו כי התאכזבתי ממנה ממש והוא הציע לי להתמקד בכמה דברים טובים ולא בדבר אחד רע, הסכמתי ותראה אותי אמנם אני כבר לא עשיר גדול אבל אני יהודי דתי לומד בחצי מהזמן שלי גמרא וחצי מהזמן עובד כרואה חשבון ואני מאושר יותר משאי פעם הייתי. אמרתי לאבי תודה וחזרתי הביתה בדיוק בשעה 17:30 כשאני אמור לחזור כך שאימי לא שאלה שאלות איפה הייתי רק אמרה ערב טוב והמשיכה לשתוף את הכלים, הלכתי לחדר תלשתי את הפוסטרים של הכדורגלנים שאני כל כך אוהב לקחתי את נעלי הכדורגל שלי חולצת הכדורגל מכנסי הכדורגל והכנסתי את כולם למזוודה הישנה שלנו הכנסתי אותה מתחת למיטה וחשבתי לעצמי מה אני אעשה עכשיו הרי בדרך כלל בזמן הזה אני משחק כדורגל, החלטתי לרדת לרכוב על האופניים ואז להמשיך ללמוד את החומר של בית ספר. כך עברו עלי שלושה שבועות מורטים עצבים, באחד הימים כשעברתי ליד המגרש כדורגל ראיתי ילדים משחקים בכדורגל פתאום הכדור שלהם עף מהמגרש ונחת לידי. אחד הילדים שנראה ראש הקבוצה צעק אלי היי ילד תביא את הכדור! בידיים רועדות הבאתי לו את הכדור הוא שאל אותי אם אני רוצה להצטרף אליהם אמרתי לו ברעד מצטער אבל אני עסוק וטסתי משם לפני שאני אתפתה לשחק. כשהגעתי הביתה אמא אמרה לי לרדת לקומה 6 ולשמור הבן הקטן של גברת כהן כי הן יוצאות לקניות, אבי (הבן של גברת כהן) קיבל אותי עם חיוך זוהר וביקש ממני ללמד אותו כמה מהלכים בכדורגל כבר כמה שבועות הוא מבקש זאת ממני אבל אני מסרב לו וכל הזמן ממציא תירוצים פעם כואב לי הגב פעם הבטן פעם נקעתי את הקרסול. אבל הלחץ הנפשי שהיה עלי עם הדגדוג המעצבן ברגליים ובנוסף למה שקרה לי היום במגרש ניצחו את הרצון שלי לא לשחק כדורגל, עשיתי לאבי מהלכים מדהימים הקפצתי על הראש משם לכתף מאחורי העורף נגיחות בעיטות ולמרות שהיה ברור שאבי בן החמש לא יצליח לעשות את התרגילים האלו הוא עדיין אהב לראות אותי עושה את התרגילים, כך זה נמשך כמעט שעה וחצי וגברת כהן נכנסה ואמרה לי תודה רבה אמרתי לה אין בעד מה וטסתי הביתה כמו שלא טסתי בחיים, הגעתי הביתה התנפלתי על המזוודה הוצאתי את כל הדברים שאני כל כך אוהב לקחתי אותם אלי חיבקתי אותם חזק חזק כאילו שזה דובי ופשוט התחלתי לבכות שם כמו שלא בכיתי בחיים... הרגשתי שהייתי צריך לבכות כדי לשחרר לחץ שהיה לי והרגשתי עוד משהו, הרגשתי שהדמעות האלו כאילו נתנו לי כוח להצליח להמשיך ולהתמודד עם הקשיים שיש לי עם הכדורגל, הרגשתי שהדמעות נתנו לי אמונה שאני אצליח בכדורגל, הרגשתי שהדמעות האלו היו דמעות של תקווה.

ג.ב. כשהפסיכולוג שאבא שלי היה אצלו אמר לאבי לא להתמקד בדברים גרועים פתאום הבנתי מה זה אומר, פתחתי את המזרון של המיטה שלי לקחתי את המסכה והכנסתי אותה למזוודה ונעלתי אותה עם מנעול מיוחד כך שאני מקווה לא לראות את המסכה יותר בזמן הקרוב.